

Mních povedal:
„Keď sme sa priblížili
k tomu stromu,
voňal po mede.“
Dinove oči sa rozjasnili.
„Aha? Skutočne?
Ak je to tak,
rýchlo sa vráťme.“
Predtým nechcel
tomu stromu pomôcť,
ale teraz počul o mede
a chcel sa okamžite vrátiť.
Keď sa ale vrátili,
uvideli tam mnoho
iných cestovateľov,
každý s množstvom medu
vo svojich rukách.
Každý mal vo svojej ruke
fľašu s medom.
Takže tí,
ktorí získali med,
šťastne hovorili:
„Boli sme chudobní farmári
a teraz sa z nás stali
bohatí obchodníci.
Toľko medu!
Včely! Med! Tak veľa!“
Aj toto je dobré.
Rozosmeje vás to,
urobí vás to šťastnými.
Takže Dina
to samozrejme veľmi ľutoval
a bol zahanbený.
Ľutoval vlastnú hlúposť.
Ach, môj Bože!
Ona tam sedí ako človek.
Pozrite, ako tam sedí.
Je ako človek.
Ach, môj Bože!
Vyzerá úplne ako človek.
Zozadu vyzerá ako človek,
ako tam sedí
so svojimi ramenami, atď.
To nič.
Nevadí,
len buď prirodzená.
Potom Dina pokračoval
ďalej s mníchom Fadim.
Bez medu nemali

žiaden dôvod zostať tam.
Nezvýšil žiaden med.
Všetok už bol zobratý.
Takže sa znovu vydali
na cestu.
Pokračovali v putovaní.
Keď prešli cez kopec,
z jaskyne začuli
bzučiaci zvuk,
ale bol veľmi slabý.
Moslimský mních
pritlačil ucho k zemi
a chvíľu počúval.
Potom sa postavil a povedal:
„Pod nami
si miliardy mravcov
stavajú svoje hniezdo.
Ale prehovorili ku mne
svojím mravčím jazykom.
'Prosím, podaj nám ruku.
Pomôž nám prosím,'
povedali mravce,
'môžeš nám prosím
pomôcť zhora?
Pomôž nám prosím,
pretože hľbíme diery,
aby sme vybudovali mesto,
ale narazili sme
na nejaké zvláštne skaly,
ktoré nám blokujú cestu.
Nemôžeme sa cez ne dostať.
Podaj nám ruku.
Pomôž nám prosím
odstrániť tie skaly.'“
Tie skaly boli veľké
pre mravcov
ale neboli veľké pre ľudí.
Povedali:
„Pomôž nám prosím
odstrániť tie čudné skaly,
aby sme mohli prejsť
a vybudovať naše mesto.
Uviazli sme tu.“
Mních sa teda spýtal Dinu,
hľadača Majstra:
„Zostaneme tu a pomôžeme
odstrániť tie skaly
alebo chceš, aby sme sa
ponáhľali a pokračovali?“

Dina samozrejme povedal:
„Skaly a mravce
s nami nijako nesúvisia.
Prečo by sme tu mali stáť
a počúvať ich? A navyše,
nikdy som nepočul,
že by mravce hovorili!
Prečo si stále
vymýšľaš tie príbehy?“
Potom povedal:
„Som príliš zaneprázdnený
hľadaním osvieteného
Majstra, aby som si robil
starosti s nejakými mravcami
a skalami.“ Moslimský
mních povedal: „Dobre,
dobre, dobre. Ako si želaš.
Ako si želaš. Poďme.
Chcem ti ale pripomenúť,
že v písmach sa píše,
že všetky bytosti sú jedno
a sú určitým spôsobom
prepojené.
Možno tieto mravce s nami
nejako súvisia.“
Pretože Dina práve povedal:
„Nijako s nami nesúvisia,“
mních odpovedal:
„Možno s nami
nejako súvisia.“
Ale Dinovi to bolo
úplne jedno.
Ťahal mnícha preč
a nechcel počúvať.
A tak pokračovali
v putovaní.
Keď prešli pár kilometrov,
našli hotel.
Potrebovali tam prečkať noc
a pokračovať
nasledujúci deň.
Vtedy si Dina,
hľadač Majstra,
žiak bez Majstra,
všimol, že mu zmizol nožík.
Ľudia zvykli nosiť nože,
keď cestovali,
na svoju ochranu alebo
na nakrájanie ovocia, atď.

Povedal: „Stratil som nožík.
Možno som ho nechal
pri mravenisku.“
Nasledujúce ráno
sa museli vrátiť späť
ku mravenisku,
aby pohľadali ten nožík,
aj keď sa ponáhľali.
Keď tam dorazili,
nenašli Dinov nožík
ale uvideli tam
množstvo ľudí,
špinavých od blata,
ako odpočívajú pod stromom
s kopou zlata
pri každom z nich.
Dina sa ich samozrejme
spýtal, čo sa stalo.
Povedali:
„Toto je skryté zlato,
ktoré sme práve vykopali.
Kráčali sme po ceste,
keď sa tu zrazu objavil
moslimský mních
a povedal nám:
„Poďte! Ak budete kopat' tu,
určite pod zemou nájdete
skryté zlato
a budete bohatí.“
Tak sme tu kopali
a našli sme zlato.
Niektorí ľudia si môžu
myslieť, že sú to len skaly
ale je to skutočné zlato.“
Dina mal chuť
zbiť sám seba.
Povedal: „Ach môj Bože!
Keby sme tu zostali
pred chvíľou,
obaja by sme boli bohatí!
Stali by sa z nás
miliardári.
Prečo máme takú smolu?“
Ďalej takto hrešil sám seba.
Zrazu jeden z ľudí tam
spoznal mnícha,
ktorý bol s Dinom.
Povedal: „Hej!
On vyzerá ako ten mních,

ktorý nám včera povedal,
aby sme tu kopali to zlato!“
Fadi to ale zmietol
a povedal: „Ale! Všetci
mnísi vyzerajú podobne.
Všetci moslimskí mnísi
vyzerajú rovnako.“
Potom sa vrátili na cestu.
Dina a mních pokračovali
vo svojej ceste.
Jedného dňa došli
na krásny breh rieky
a sadli si, aby si odpočinuli.
čakali na čln,
ktorý ich prevezie
na druhý breh rieky.
Zrazu ten mních povedal
Dinovi: „Táto ryba
volá o pomoc!“
Dina povedal:
„Znovu začínaš!
Čo povedala ryba
tento krát?“
Vôbec mníchovi neveril.
Moslimský mních povedal:
„Ryba hovorila:
'Prosím vás, cestovatelia,
pomôžte mi.
Prehltla som ťažký kameň.
Pomôžte mi prosím.
Dajte mi nejakú
liečivú rastlinu,
ktorú keď zjem,
vyplŕujem ten kameň.
Budem sa cítiť oveľa lepšie.
Prosím, prosím,
buďte súcitní.““
Ryba povedala to.
V tom čase
práve prichádzal čln, takže
Dina začal byť netrpezlivý.
Tlačil mnícha na ten čln
a chcel rýchlo odísť.
Nemal žiadnu trpezlivosť,
tlačil mnícha na čln
a dal prievozníkovi
veľa peňazí,
viac než si pýtal.
Prievozník bol teda

veľmi potešený
a okamžite vyplával
od brehu.
Keď došli na druhý breh
riecky,
vyloďili sa a išli
si odpočinúť do čajovne.
Bola tam čajovňa,
ktorú postavil nejaký
dobrosrdečný človek.
Ráno pili čaj,
keď prišiel prievozník
a povedal im:
„Včera večer
bol najšťastnejší večer
v mojom živote!
Možno ste mi vy dvaja
priniesli šťastie.
Videl, že ten človek
bol moslimský mních.
„Možno ste mi vy dvaja
priniesli šťastie.
Keď ste odišli,
mal som veľké šťastie.
Prišiel a pobožkal
mníchovi ruku,
aby mu poďakoval.
Mních povedal:
„Zaslúžiš si to,
zaslúžiš si to.“
Mních rozumel,
o čom ten muž hovorí,
preto povedal: „Zaslúžiš si,
zaslúžiš si to.“
Dina tam sedel
a nevedel, o čom rozprávali.
Ale prievozník povedal,
že teraz prestane s týmto
povolaním, pretože
sa stal veľmi bohatým. Ako?
Povedal, že sa v tom čase
vracal domov,
keď uvidel mnícha
a Dinu na druhej strane rieky.
Preto privesloval s člnom,
aby ich previezol,
pretože obaja vyzerali
veľmi chudobne.
Previezol ich z láskavosti,

nie kvôli peniazom.
Pomyslel si,
že keby ich nevyzdvihol,
musel by zostať
na brehu rieky
a znášať dážď, chlad
a nemohli by sa
v pokoji a bezpečí
v noci vyspať.
Preto z láskavosti
urobil ešte jednu cestu,
aby ich vyzdvihol.
Vysvetľoval,
čo si myslel
predchádzajúci večer.
Veril,
že je dobrou vecou
pomáhať ľuďom
a nerobil to
iba kvôli peniazom.
Pretože tí dvaja
vyzerali byť veľmi chudobní
a nie veľmi bohatí,
chcel im pomôcť.
Preto privesloval,
aby ich previezol.